

økonomiske Reformer, som vi Alle, ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds (Echarling) indrømmede, at vi skulde have Benge til, kommer den ærede Minister til Folkethinget og siger: Jeg har ikke flere Benge, I maa enten hjælpe mig til Statslaan eller til nye Skatter, Benge maa jeg have. Saaledes tænker jeg mig, Finansministeren siger. Det ærede Medlem derimod, som er Ordfører for Høire, forstaar jeg mindre. Jeg hørte ham i Gaar sige til den ærede Ordfører for Venstre (Holstein-Ledreborg), at han ikke kunde se Fremtiden saa mørkt, som dette ærede Medlem, men lidt efter sagde han, at han ikke saa Fremtiden lyst! Han ser den ikke lyst og heller ikke mørkt; jeg kan ikke tænke mig, hvorledes han da ser paa Fremtiden (Ufrydelse.) Ja, maaste ser han den i en Taage, hvor alle Konturer forsvinde, saa han egentlig ikke har nogen Mening om, hvorledes denne Fremtid vil gestalte sig. Jeg synes, det er urigtigt, at det ærede Medlem, som nyder saa stor en Autoritet paa Grund af sin Stilling udenfor Thinget og som Ordfører her i Thinget, ikke hjælper os til at skaffe os en Mening om, hvorledes det fremtidigt vil gestalte sig med Danmarks Indtægter overfor dets Udgifter. Jeg forstaar ikke, om han deler Regjeringens Mening: „Après nous le déluge“ — efter os kommer Syndfloden — nu bruge vi alle Pengene til militære Udgifter, saa se vi, hvorledes vi kunne faae Benge til andre Ting, idet vi haabe, at de ærede Medlemmer ville skaffe os dem. Ja, vi faae nok Kniven paa Struben. Hvis det er den Politik, de Herrer drive, kunne de med en vis Ret haabe paa ganske gode Resultater for den. Men saa vide vi ogsaa, at det vil blive en noget gold Tid her i Landet med Hensyn til Reformer, idet Pengene skulle og maa bruges i de Diemed, som ere nærmest liggende for den høie Regjering og dens Meningsfæller. Saa forstaar man ogsaa bedre, at trofkyldige og meget forhaabningsfulde Menneſter kunne tro, at der vil komme Meget ud af denne Samling, saa forstaar man bedre en saadan Samling: den vil paa ingen Maade komme i Veien for de militære Tilbøieligheder og den militære Agitation, som drives her i Landet, og heller ikke i Veien for at komme til meget betydelige Udgifter paa dette Omraade, medens den ganske vist vil gjøre alt sit til, at der Intet vil komme ud af andre Reformer i økonomisk Retning, ingen saadanne Foranstaltninger ville komme til Verden, som kunne gavne den anden Side af Landet, den civile Side.

Falkensfjerne: Det er kun nogle enkelte Poster paa den høitærede Kultusministers Budget, jeg gjerne vilde omtale med nogle faa Ord. Den høitærede Kultusminister har atter i Aar nedsat Konto 2. a. under Kommunitetet med 3,000 Kr. Det er den Konto, der gives til Støtte for ældre Studerende, for saadanne, der i en ældre Alder eller under lidt eiendommelige Former komme til at studere og ikke gaa den almindelige flagne Landevei. Som Grund til denne Nedsættelse anfører den høitærede Kultusminister, at Studenternes Antal er forøget i en høist foruroligende Grad, idet der nemlig i 1880 kun kom 188 Studenter, medens Tallet i 1889 er steget til 414. Jeg kan fuldstændig tiltræde den Udtalelse af den høitærede Kultusminister, at dette er et meget beklageligt Forhold. Det, at Studenternes Antal i Løbet af de sidste 10 Aar er mer end fordoblet, tyder jo paa, at der er en Tegen efter Statens Embeder, som ganske naturligt forklarer den Bestræbelse, som Ministeriet stadig udfolder for at faae flere og flere Embeder oprettede her i Landet. Men efter denne Motivering fra den høitærede Kultusministers Side tager det sig noget vel smaat ud, synes jeg, naar det eneste Forsøg, man træffer paa Finansloven, paa at standse denne enorme Tilgang, er Nedsættelsen af denne Stipendiepost med 3,000 Kr. Jeg tror ganske sikkert, at dette Spørgsmaal er af saa stor Betydning, at jeg vilde have sat Pris paa ogsaa paa Finansloven at mærke en lidt mere energisk Bestræbelse hos Kultusministeren for at dæmme op for denne enorme Tilgang af Studenter, der jo efterhaanden vil føre os til et Studenterproletariat her i Landet, som vi allerede have mærket ikke lidt til, men som kan blive en meget stor Fare for os. Jeg skal ikke ved denne Veilighed komme ind paa, hvorledes man mulig kunde gjøre noget Saadant. Den naturligste Maade at dæmme op for denne Strøm er at søge at lede Kræfterne i en noget anden Retning, og den Slags Bestræbelser, tror jeg, maa udfoldes enten fra Kultusministerens eller fra hans Kollega Indenrigsministerens Side. Der er imidlertid en anden Maade, hvorpaa det ogsaa kan gøres, eller hvorpaa der i det Mindste kunde gøres Noget, og det er ved en Forandring af det nuværende Latinskolevæsen. Nu er Latinskolen jo Veien til Studentereksamen og derigjennem Veien til Embeder, og den stadige Tilgang, der i de senere Aar har fundet Sted, haade til. Statens Latinskoler og til de private Latinskoler, opfattes jo af Latinskolemændene som i høi Grad glædelig. Det er langt behage-